

עלה על הגל הנכון. הפעם הדביק על לוח איסוף הנתונים תמונה אחרת: זאת של הרב מנחם שניאורסון, הידוע יותר כרבי מלובאביץ'.

באותו יום פוענחו שני מיקרי אונס נוספים.

תל-אביב

המקצוע: מופען

מיליון

לשימי תבורי

ואהרה למתי כספי

„צריך להיות משוגע או מתאבד, כדי לעשות מה שאני עושה. אני משוגע! כך מתאר רמי לוי את עצמו. ב־26 שנות חייו הספיק ליד שכונת התיקוה התל-אביבית להיות לא רק כדורגלן בליגה הלאומית, להנשא ולהיפרד, אך לשניים, אלא בעיקר לכבוש בסערה את מחלקת המופעים של העיר הגדולה: תערוכות, ירידים. מופעי-חור צות, ערביי-עומות לחובבי ספורט וערבי מוסיקה קלאסית טהורה.

את כולם יום ואירגן. השחור הגאה של מחלקת-המופעים של עיריית תל-אביב.

„אין זמן לקרוא עיתון“. כשהגיע לוי לראשונה לעירייה היה חייל משוחרר, שחץ מאשר לבעוט בכדור

שלמישטרה היה קצת מזל — רור אבל כוודאי לא הויק: כאחד קרי האונס הצליחה הקורבן לנשוק זאנס בידו. כעבור ימים אחדים אחד השוטרים, במקרה, נהג, על זה לא זהירה. השוטר שראה את הנשיכה על זרועו של הנהג, זה הושיט לו את ניירותיו. קישר מייד עם מיקרה האונס שהסתיים ל הגל הנכון. נוסף על כל אלה יעה המישטרה באל שבמרומים פחות בנציגיו עליאדמות. ל אמצעי-עזר מישטרה זה אפשר ללמוד השבוע מדיווח בירחון זרים, מראות המישטרה, מתברר שרבי-סמל-ראשון, אברהם הנמנה עם אחד מצוותי החקירה זרים, הוא שוטר חוזר-בתשובה. תור כזה הוא ידע מה לעשות. י נטל את תמונתו של באבא (הרב) ישראל אברחאצירא ויש מנתיבות, רב-סאלילס של אלפי יוצאי צפון-אפריקה ודודו אורון אברחאצירא ודוביק אותה, מול, על לוח איסוף נתוני הצה"ם. וזוהי יום פיענח הצוות פרשת-אחת. איזו מה? מובן שזו שליד ה הודבקה תמונתו של הבאבא י. יסמל-ראשון רוח תפש מייד כי

תוסף כדורגלן לוי במיגרש שוטרים, סדרנים, אמבולנסים ומכבי-אש

ומקבוצת הכדורגל (בני-החור) לא אוהבים את זה. אחרי אימון שמתי קסאטה של מתי כספי והתגובה היתה: „תשים את שימי תבורי ותפסיק עם המוסיקה הזאת!“

לא רק האופק המוסיקלי התרחב אצל לוי. כל תחום עיסוקי התרחב. כדי להרים מופע כלשהו, הוא צריך תיאום עם שוטרים וסדרנים, אמבולנס ומכבי-אש, מחלקת-התברואה ומחלקת-האורז.

אבל רמי לוי נשאר רמי לוי. „אני לא מסתכל על חבר מגבוה. אני אחר מהם כשאני משחק כדורגל במיגרש של השכונה, וכשאני עובד בעירייה. אני נשארתי איש-התיקוה ואני מרגיש את זה בכל הודמנות. אני לא אומר שאני גר ביד-אליהו — ושם אני גר באמת כיום עם אשתי וילדי.“

דרך אגב, מסביר לוי, ששימי תבורי ירד מרשימת-האמנים שלו רק בגלל הסכום האסטרטומי שביקש. „מיליון לירות!“

עם עופרה חזה היה יותר קל. אבל עדיין אוהב רמי לוי כדורגל מעל לכל. זאת אהבת הילדות שלו מגיל עשר. בגיל 16 הוא צורף לקבוצה הבוגרת, משאת-נפשו של כל נער כדורגלן.

וכדי למנוע אי-הבנות, מצהיר לוי: „אני לא מתכנן לעזוב אף אחת מהעברות, דות, כי האחת לא מפריעה לשנייה. בעירייה מגלים הכנה והתחשבות בעור נה הכדורגל. אבל אם ילחצו עליי בקבוצה אעזוב את המופעים. אעשה הפסיקה של כמה שנים. בכדורגל אי-אפשר לשחק הרבה זמן, אבל בעירייה אני יכול לעבוד עד גיל הפנסיה.“

מוזן

לא מו האננים

אולי זאת הסיבה שח"כ מסויים אינו אוהב גפילטע פיש

הקרפיון נחשב מאז ומתמיד מוזהב-אצל עקרות-בית יהודיות רבות. אפילו סיפורי-ניסים נרקמו סביבו, כמעשה באותו רבי שהגיע לעירייה ביום השישי והנהר יבש, אין בו קרפיונים.

או ניצב הרבי בתפילה וזעק „ריבנו של עולם, היהודיות צריכות קרפיר נים! ולפני שהספיק לומר שקשקש! יצאו מהנהר קרפיון ועוד קרפיון ועד קרפיון...“

ייתכן שהיה כראי שיופיע גם בארץ, שבה הגיע המצב באחרונה לכך, שהר חל בייבוא קרפיונים מארצות-הברית. אך כל מי ששמע על כך רק היה יכול לקוות, כי אין זה יבוא מאזור חמשת האגמים הגדולים במזרח ארצות-הברית. אלה זוהמה בעופרת, כספית, אסבסטים, קדמיום ורעלים מטרטנים רבים אחרים, משפכי התעשיות אשר לגדותיהן, עד שרוב המדינות הגובלות בגאמים אסרו את שיווק הקרפיונים מהם.

היה זה בלחץ השדולה היהודית בחוץ-המדינה, אשר לא רצתה כי אחרי עשר שנים של גפילטע פיש, יצא מן הדג — סרטן.

רואה הרבה קהל, שמגיע בהמוניו ויוצא מרצוה: „זה מה שמחזיק אותי בעבודה, ולא הצד הכספי — 30 אלף-שקל עם כל השעות הנוספות וכל ההטבות.“

„תפסיק עם המוסיקה! מאז עיסקי המופעים חלו שינויים בטעמו. הוא כבר לא מעריץ רק את שימי תבורי וזוהר ארגוב, שני הזמרים הנערצים והאהובים ביותר על אנשי שכונת התיקוה. „התחלתי לאהוב גם את מתי כספי, החברים שלי מהשכונה

רגל לא ידע מאומה. הוא התחיל כשר לייב בדרגה הכי-נמוכה. עד מהרה הפך מנוסה בענייני הפקות-בידור, ולבסוף למנהל המחלקה.

ככל שעבר יותר, נידלק יותר לוי על העבודה המפרכת: „אין לי זמן אפי' לו לקרוא עיתון. לפעמים אני עובד 16 שעות ביום. אני מביא ערימות עיתונים הביתה, והם נשארים מקופלים בצד.“

הסיפוק האמיתי שלו הוא כשהוא באבני, שם שימש כמורה, אמרו לו לעבוד בעיקר עם היר, אבל כאשר לא הסבירו לו מה הוא עשה ומדוע, היה לו קשה לקבל את הדברים, והוא פרש.

„לתלמיד שלי אני מייחס הבנה לפחות כמו שלי. אני אלמד אותו אסתטיקה, פיתוח הביקורת והשיפוט של האמן או הצופה. זה כלי שבלעדי אינך יכול אפילו לדעת כיצד להתנהג בחברה. יש לחנך להבנה, כדי לדעת להבחין בין טוב לרע.“

אם תסביר לתלמיד את עקרונות הרישום, תוך חמישים-ששים שעות

שעברה היה אוצר התערוכה בפסטיבל עכו, וגם הדריך בסרנאות של אמנות לעם. הוא סבור כי בנתי-הספר היסודיים קיימת הונחה של לימודי אמנות ומלאכה.

וזה עוול לחיי התרבות. „כשם שמלמדים ספרות והיסטוריה, כך חייבים גם ללמד אמנות. ילדים צמאים לתרבות ושארירוח.“

לא אחת, אומר עוזרי, הוא נתקל באקדמאים שאינם יודעים מיהו יגאל תומרקין או יחזקאל שטרייכמן. וזו היא בושה! לדעתו.

ל בית הנמצא בין עצים מלכלכים ובניינים מתקלפים חם, ברחוב ברנר הקטן, בליבה של אביב הישנה, מזדקק באחרונה ל חדש: מימנו לאמנות חזותית. נשמע יומרני ונפוה, אבל נגש עם שלושת הגברים הצעירים, זימונו ופתחו השבוע את בית-הספר ש הזה לאמנות. אפשר ללמוד כי בר באיריאליסטים, משוגעים

את הבית ניתן לאתר לא רק לפי ט, אלא, בשבוע האחרון, גם על פי

לא להיגמר בגיל צעיר

את האיזון בין היר והראש במבטיח אריה ברקוביץ: „בתי-הספר האחרים לאמנות בתל-אביב מספקים

גם היר וגם הראש

את הצד הפרקטי או את הצד העיוני בלבד. אבל צייר הוא כמו במאי. עלימנת לביים תמונות טובות, לא מספיק הכישרון, צריך גם ידע. „השאיפה שלי היא שתלמיד יצא ממימד עם מיומנות טובה, המשולבת בכומר חשיבה עצמאית.“

את המיטענים האלה מנסה בית-הספר להקנות באמצעות מערכת תלת-שלבית: הראשון — פיסול, ציור, רישום, צילום וקרמיקה; השני — הרצאות בתולדות האמנות, והשלישי — עבודת-גמר, המהווה סינתזה של שני השלבים הראשונים.

עם מיטען כזה, מקווים מקימי בית-הספר, ויכל בוגר מימד לנווט את עצמו, „מכלי להיגמר בגיל צעיר.“

בין השאר מתכוונים מייסדי מימד להעלות שאלות מהותיות לגבי ההשפעות של האמנויות השונות זו על זו. אין הפרדה ברורה בין ציור, פיסול וצילום. כל תחום פועל ומשפיע על התחומים האחרים. כך למשל עולה לדיון הקשר שבין הציור והצילום או בין הציור והתיאטרון כשהמיפגש בין שתי האמנויות מתבטא בצורה אמנרית כמו המיצג למשל.

בית-הספר אינו מנסה לתת תשובות חד-משמעיות אלא לעודד את תלמידיו למחשבה ולמודעות לאפשרויות הביטוי המגוונות בתחומי האמנות הפלסטית.

אברהם (משומם), עוזרי וברקוביץ ללמד אמנות בדיקו כמו ספרות והיסטוריה

הוא ידע לרשום. אבל אם לא תתן לו כלים להשוואה בין רמות שונות, התקשורת בינינו תהיה ראשונית בלבד.“

המיוחד למימד הוא בכך שההינוך לאמנות תחיל מגיל צעיר. בית-הספר יארגן גם חוגים לאמנות מעשית ורעיונית, למבוגרים ולנוער, מגיל 10 עד גיל הגיוס — חוגים של אריבעה חודשים כל אחד, שבע שעות בשבוע. החוגים לנוער ישמשו כמכונה ללימודים הרבי-שנתיים. אם ישובו לתלמידים אחרי שירותם הצבאי, כבר יהיה להם כסיס.

להבחין

בין טוב ורע

„תוצאה אחרת של מחלל זה,“ לדעת טוביה אברהם, היא „השיבוש מגיע לגלריות מבלי לדעת להבחין בין יצירה טובה או גרועה. צריך לפתח את חוש ההסתכלות והשיפוט של המתבונן.“

על שיטת ההוראה הוא אומר: „נכון שנעשה ונשמע! זו הבנה עמוקה של הרברים, אבל אסור לשכוח שצריך גם לשמוע, לא רק לעשות.“

מי זה

יגאל תומרקין?

קבלה לבית-הספר אינה מותנית בבחינת-כניסה. ועדת-המינון את התלמידים על-פי העבודה האישיים שלהם. את הרעיון להקים בית-ספר כזה הגושת המורים-האמנים, אנשים בש העשרים המאוחרות שלהם. הם עצי מימנו את הקמת בית-הספר וכלכלו זיה מנותק מ-„קליקות“, ושלח יחזור המחזלים של בתי-הספר האחרים מנות, ושיוכלו להביא אליו את טובי רים.

לפני שנה הקימו את הסטודיו, שך עתה בית-ספר עם מערכת יע-שנתית, המאפשרת לימודי בוקר אחר-הצהריים והכוללת 17 שעות יור בשבוע ובחנינות-מעבר לפי זמן ניקוד. על התלמיד לצבור פר נקודות מסויים כדי לעבור גה לשנה.

אחת המטרות שהצבנו לעצמנו, אר יגאל עוזרי, „היא לפתח מודעות אצל ילדים ונוער.“ בקריירה הקצרה שלו, כבר הספיק יי להציג בשמונה תערוכות, כשנה